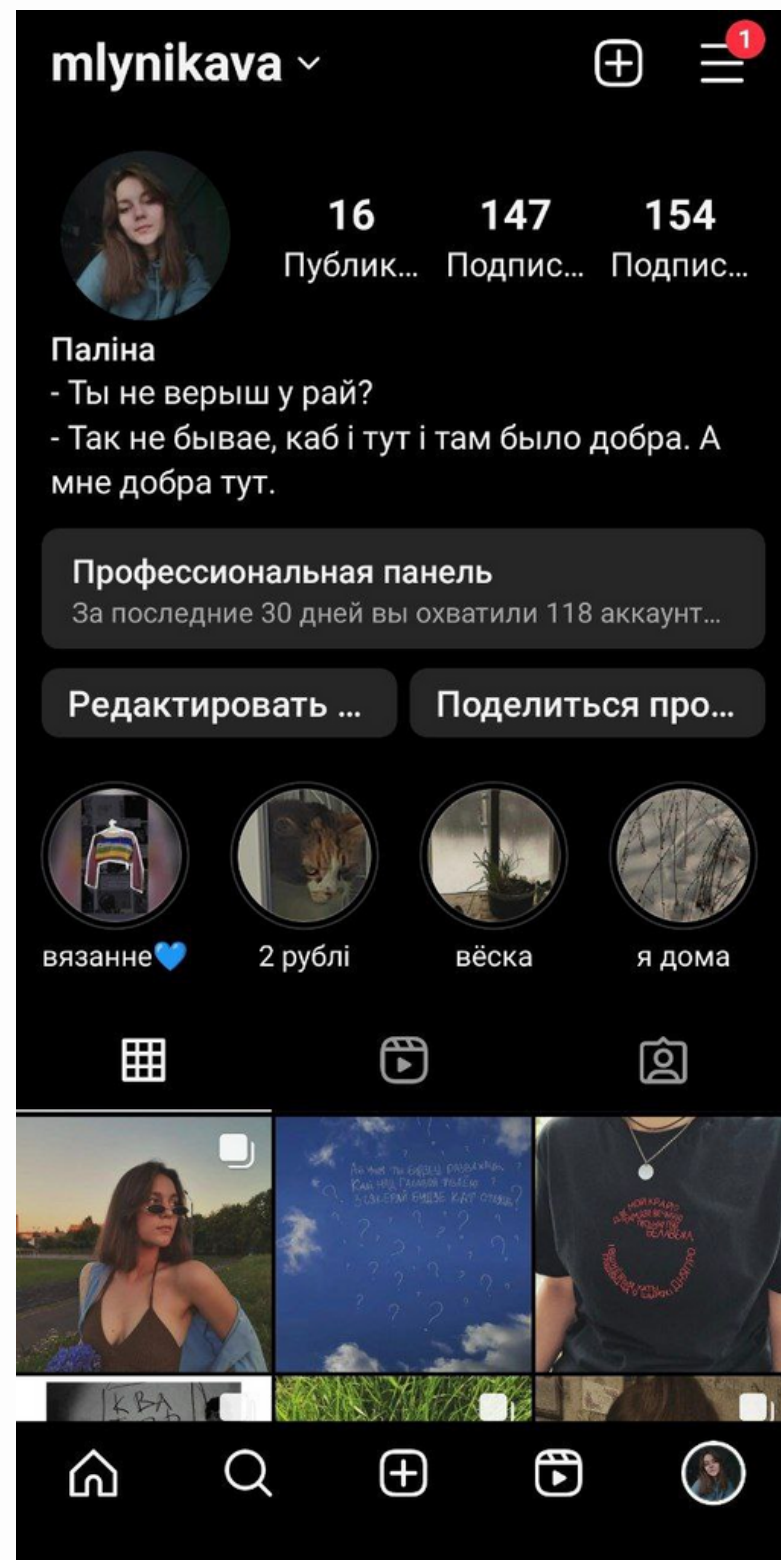

ПОРТФОЛИО

ВУ ПОЛИНА МЕЛЬНИКОВА

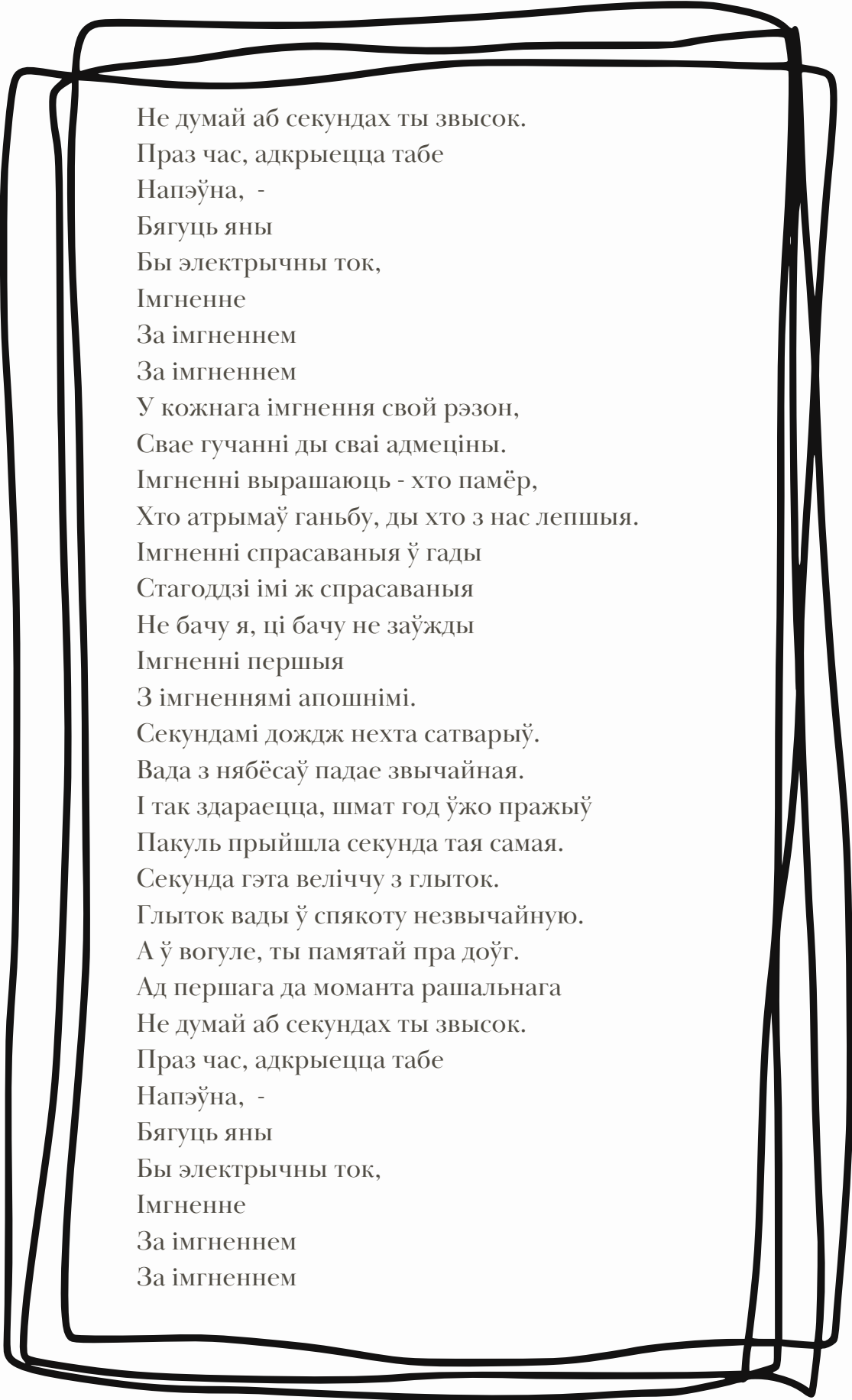
СЛОВО - СИЛА

Слово всегда было и остаётся огромной силой, которая несомненно управляет миром, в котором мы живём. Именно поэтому в качестве части своего портфолио я решила показать ту часть моего творчества, которая максимально ярко выражает глубину бескрайней мысли человека и красоту языка в максимальном её проявлении - поэзию.

В своём небольшом блоге я делюсь переводами стихотворений и некоторыми авторскими работами, а также фотографиями, в которых я вижу душу.

В данном портфолио будут отражены самые яркие на мой взгляд работы. Переводы стихотворений будут сопровождаться текстом оригинала, авторские же работы, в свою очередь, будут оформлены самостоятельно.

Приношу огромную благодарность за время, которое будет уделено на прочтение!

Не думай аб секундах ты звысок.
Праз час, адкрыецца табе
Напэўна, -
Бягуць яны
Бы электрычны ток,
Імгненне
За імгненнем
За імгненнем
У кожнага імгнення свой рэзон,
Свае гучанні ды сваі адмеціны.
Імгненні вырашаюць - хто памёр,
Хто атрымаў ганьбу, ды хто з нас лепшыя.
Імгненні спрашаваныя ў гады
Стагоддзі імі ж спрашаваныя
Не бачу я, ці бачу не заўжды
Імгненні першыя
З імгненнямі апошнімі.
Секундамі дождж нехта сатварыў.
Вада з нябёсаў падае звычайная.
І так здараецца, шмат год ўжо пражыў
Пакуль прыйшла секунда тая самая.
Секунда гэта веліччу з глыток.
Глыток вады ў спякоту незвычайную.
А ў вогуле, ты памятай пра доўг.
Ад першага да моманта рашальнага
Не думай аб секундах ты звысок.
Праз час, адкрыецца табе
Напэўна, -
Бягуць яны
Бы электрычны ток,
Імгненне
За імгненнем
За імгненнем

МГНОВЕНИЯ

Р. Рождественский

Не думай о секундах свысока.
Наступит время, сам поймешь, наверное,-
свистят они,
как пули у виска,
мгновения,
мгновения,
мгновения.
У каждого мгновенья свой резон,
свои колокола, своя отметина,
Мгновенья раздают — кому позор,
кому бесславье, а кому бессмертие.
Мгновения спрессованы в года,
Мгновения спрессованы в столетия.
И я не понимаю иногда,
где первое мгновенье, где последнее.
Из крохотных мгновений соткан дождь.
Течет с небес вода обыкновенная.
И ты, порой, почти полжизни ждешь,
когда оно придет, твое мгновение.
Придет оно, большое, как глоток,
глоток воды во время зноя летнего.
А в общем,
надо просто помнить долг
от первого мгновенья до последнего.
Не думай о секундах свысока.
Наступит время, сам поймешь, наверное,-
свистят они,
как пули у виска,
мгновения,
мгновения,
мгновения.

Казаў, мець ворагаў не пра цябе?
Ах, сябра, казыраешся дарма;
Хто перамог у сапраўднай барацьбе,
Што толькі храбры здолее прайсці,
Без злосніка застацца ў жыцці не
змога.
А калі ворагаў не бачыш ты, дай
божа,
Знайсці таннейшыя старанні за твае.
Ты здрадніка стральбою не пужаў,
У праўду не ператварыў падман,
Хлуслівым рот не закрываў,
У баі ты баязлівец, а не пан.

NO ENEMIES

Charles Mackey

You have no enemies, you say?
Alas! my friend, the boast is poor;
He who has mingled in the fray
Of duty, that the brave endure,
Must have made foes! If you have
none,
Small is the work that you have done.
You've hit no traitor on the hip,
You've dashed no cup from perjured
lip,
You've never turned the wrong to
right,
You've been a coward in the fight.

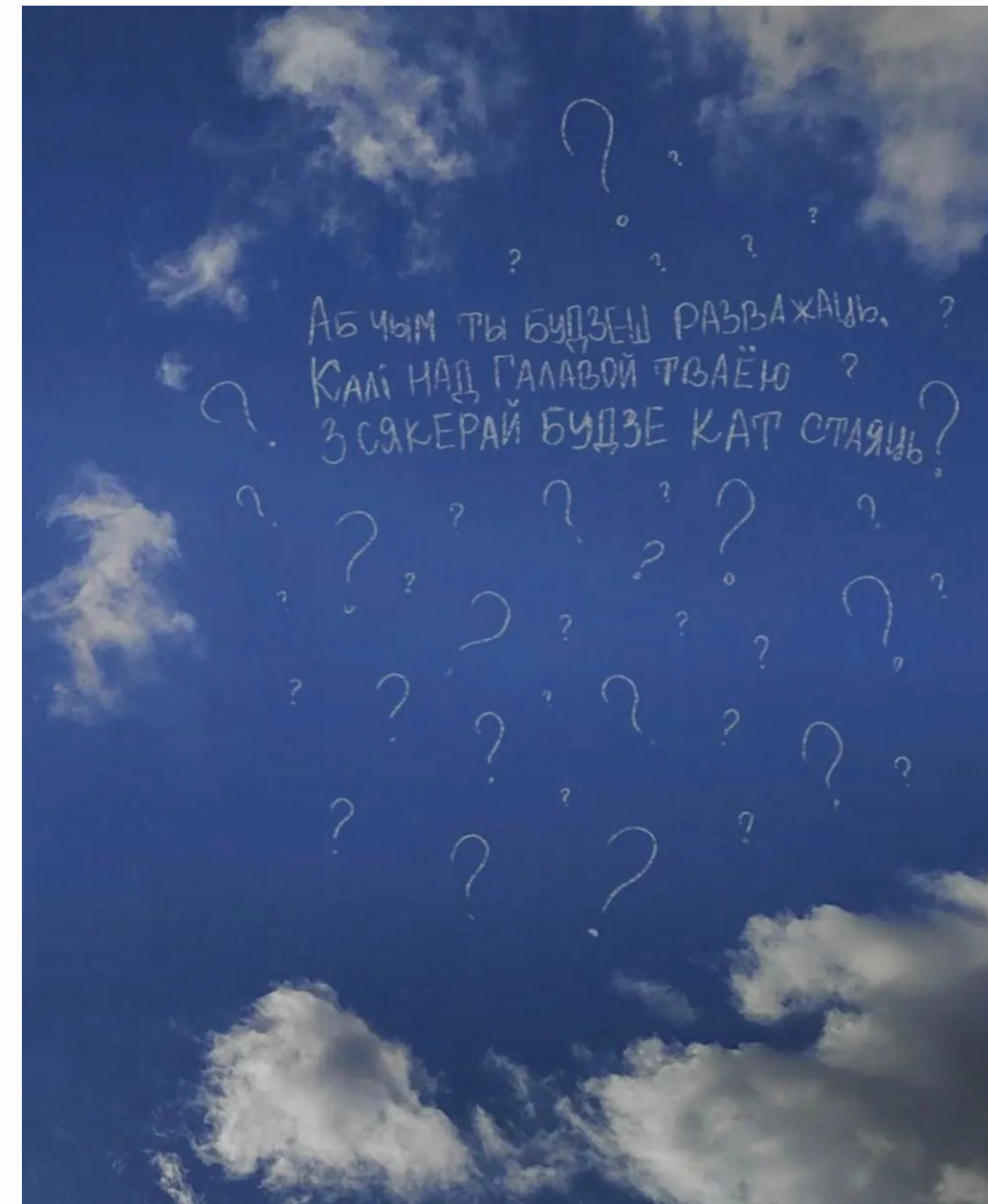
Калі б мне хтосьці раскажаў,
Што лёс пакінуў мне хвіліну,
А потым у забыцці лунаць,
Што ў хуткім часе я загіну.

Ці варта шэсцьдзясят секунд
Губляць на распач ды на жах?
Ці шэсцьдзясят секунд даволі,
Каб выказаць увесь боль у слязах?

А, можа, лепш разрагатацца
Прад тварам смерці, бы вар'ят?
Пачаць у каханні прызнавацца
Ці я паспею? Не, наўрад.

Калі застанецца хвіліна,
Не буду моцна шкадаваць.
Жыцця адчуўшы асалоду,
Хачу я проста памаўчаць.

А ты?
Аб чым ты будзеш разважаць,
Калі над галавой тваёю
З сякерай будзе кат стаяць?

Здаецца, дзесьці прачытала,
Што, каб даўжэй жыццё зрабіць,
Смяяцца трэба нам нямала.
Спяшаюся вам далажыць:
У лёса смешная дарога,
І мусім мы па ёй хадзіць.

I
Зрабіўшы першы крок,
Успамінай дзяцінства.
Як той, хто выкладаў урок
Не проста рацыі не меў,
А на жыццё ён страціў зрок.
Сябры мае, я шчыра вам скажу,
Стрымаць свой смех я проста не
магу.

А вам не смешна заўважаць,
Што больш за ўсіх імкнецца
расказаць
Пра выгляд рэчаў чалавек сляпы.
І горш за ўсё не факт ягонай
слепаты,
А тое, што яна не праз хваробы,
З'явілася яна не ад прыроды.

Мы усе ад нараджэння мелі зрок,
І дзякуючы ім, сляпым дарослым,
Замест жыцця мы трапілі ў змрок.
І зараз час расплюшчыць вочы.
Табе яшчэ рабіць наступны крок.

II
Мы рух працягваем далей.
І цішыня... Нічога не чуваць
Але ж вы бачыце цяпер:
Навокал шмат стаіць людзей.
Я гучна пачынаю рагатаць.

Чаму яны маўчаць?
Ім проста ўсё забаранілі.
Пад забаронай пець і танцаваць,
Забаранілі жыць, любіць...
і размаўляць.
Бо ў слове - моц, а хто мацней -
перамагае.
Паветра звонкі смех пранзае,
Але віной не той, хто ў распачы
маўчыць.
Смяюся я, калі іглой наіўна
Адзін другому рот пытаецца зашыць.

Пазней за ўсіх надзея памірае.
І не стаяць пакуль ля нас крыжы,
Хоць шэптам, сябра, але ты кажы,
Бо ў слове - моц, і хто мацней -
перамагае.

III

I зробім разам трэці крок!

Я запрашаю рассмяяцца прад страхам
жыць,
Дурным здавацца, вар'ятам для кагосьці
быць.

Яны заўсёды прывучалі
За партай смірна нас сядзець.
Свае жыццё будую самі,
Пара пачаць сабою быць.

I, пэўна, гэта нас пужае,
Бо хто ярчэй у цемры ззяе,
Вядома, і хутчэй згарыць.
Але хай гэта не спыняе,
Уначы без зорак цяжка быць.

Наступны куліч адкусі з верхавіны,
I так будзе лепш, чым жывым парохнець.
Як птушка ў небе, распраў свае крылы.
Пралескі растуць, каб увесну квітнець.

* * *

Шукай часцей з чаго смяяцца,
Нашмат лягчэй так будзе жыць.
Зычу ў душы дзіцём застацца,
З агеньчыкам у вачах хадзіць.

Каб мару здзейсніць, будзь упартым.
Спрабуй супраць плыну з усмешкаю плыць.
I пахне чабор на Радзіме ля хаты.
Узаемна цябе заўжды будуць любіць.

ДЗЯКУЙ ЗА ЎВАГУ!
СПАСИБО ЗА ВНИМАНИЕ